

Pitkien Eurooppa-treffit Berliinissä 28.5.-1.6.2003

”Elämäni parhaimmat viisi päivää”

1. Päivä (Keskiviikko)

Suomesta meitä lähti viisi henkeä, Liisa, Arja, Joanna, Klaas ja minä, aamuvorhaillessa lentäen kohti Berliiniä. Klaas on Suomessa asuva hollantilainen, joka kuuluu meidän Pieni- ja Isokenkäiset ry:hyn. Klaas ja minä olimme ensikertalaisia Eurooppatreffeillä, muilla oli jo aiempaa kokemusta. Lentoon olimme tyytyväisiä. Kaikille oli tarpeeksi jalkatila, jota olimme etukäteen pyytäneet, ja myös erityisruokavaliomme oli otettu huomioon. Tällä kertaa palvelu pelasi moitteettomasti. Kiitos siitä Finnairille!

Kun saavuimme Saksanmaalle Tegelin lentokentälle aamuyhdeksän aikaan, meillä oli kokonainen päivä edessämme. Tässä vaiheessa olin vielä totaalisen tietämätön siitä, millaiseen ihmemaahan olin tullut ja minkälainen kokemus tästä muodostuisi. Hiukan jännitti. *Ruotsalainen Rikard* liittyi seurueeseemme lentokentällä, josta suuntasimme taksilla kohti villaa Berliinin laitamilla. *Olimme vuokranneet huoneita käyttöömmme villan yläkerrasta todella edulliseen hintaan.*

Villassa meitä jo odotti *ruotsalainen Anna*, joka oli tullut samana aamuna junaalla Berliiniin. Anna ja Rikard olivat ihania uusia tuttavuuksia ja tuntuivat heti heimoveljiltä. Hymy alkoi nousta yhä ylemmäs. Villa oli kodikas ja viihtyisä. Matkatavarat purettuamme lähdimme tutustumaan Berliinin keskustaan Klaasin opastuksella. Näimme mm. Checkpoint Charlén, Berliinin muurin jäänteet ja Brandenburgin portin. Kävimme myös ostamassa aamiais- ja muut tarvittavat sapuskat paikallisesta Alepasta. Seitsemän muovikassillista ruokaa ja vettä maksoivat yhteensä 50 euroa!

2. Päivä (Torstai)

Aamulla puurot syötyämme oli vuorossa *matkan virallinen osuus eli Euroopatreffen jäsenmaiden kokous*. Oli mielenkiintoista seurata kokouksen kulkua. Joannan ja Klaasin kanssa olimme ihan vaan kuunteluoppilaina, *Liisan ja Arjan edustaessa Suomea*. Välillä kokouslaisten tunteet kävivät aika kuumienakin ja saksan- ja englannin kielen sekasopaa kuulosti hauskalta. Tulkki yritti pysyä perässä. Jälleen tapasin uusia ihmisiä, jotka olivat tulleet Berliiniin vastakokouspäiväksi. Hymyä ei voinut pidätellä, eikä toki tarvinnutkaan.

Kokouksen jälkeen menimme villalle valmistautumaan illan Greeting -partyihin. Kyhäsimme kokoon myös pienen sinivalikoisen lahjan *Saksan pitkien klubille, joka viettää 50-vuotisen taipaleen juhlaa tänä vuonna*. Metrossa törmäsimme ensimmäistä kertaa kaupungilla toisiin hei-

Vankikarkurit Suomesta aiheuttivat hilpeyttä bussissa ja kaupungilla.

Ensimmäisen illan ohjelmaan kuului *Black & White – party*, jonne me Suomesta tulleet olimme suunnitelleet erityisen teemaan sopivan pukeutumisen, vankikostyymit. Asuna olivat mustat housut, Marimekon mustavalkoraidallinen paita sekä päässä mustat huivit, jotka Arja oli meille ommellut. Kaulaan ripustimme Joannan tekemät kyltit, joiden teksti muodostui kansallisuudesta ja pituudesta, minun kyltissä luki siis FIN-193. Näillä asusteilla olimme vakuuttuneita, että nappaamme ”paras puku” -palkinnon. Sen vei kuitenkin nenämme edestä lehmäasuhihin pukeutunut sveitsiläisseurue.

Juhliin tullessa tein hauskan havainnon. Tarjoilijat, jotka sukkuloivat meidän komean pituisten ihmisten joukossa tarjottimeneen, joutuivat käyttämään suurta ääntä ja kolistelua päästäkseen pujotte-

lemaan välistämme. Muuten emme olisi heitä varmaan huomanneetkaan. Liisa, Joanna, Arja, Anna ja Rikard bongasivat heti vanhoja tuttuja viime vuodelta. Halauksia, naurua, hymyjä ja vielä kerran halauksia nähtiin. Meikäläinen ekakertalaisena oli vähän ymmyrkäsena, kun minulle esiteltiin ihmisiä. Mutta jo puolen tunnin jälkeen olin täysin fiiliksen viemä ja vakuuttelin, että *ensi vuonna täytyy kyllä laittaa korkkarit jalkaan! EHDOTTOMASTI!*

Iltaan kuului tietysti myös hyvää ruokaa ja paljon tanssia. Gloria Gaynorin laulaessa ”I will survive”-biisiä ja meikäläisten jorattessa tuli mieleen Arjan tekstiviesti Berliiniin lähtöä edeltävältä yöltä: Still alive? We will survive. Are you ready to fly? Tätä mottoa sovelsimme koko reissun ajan.

moveleihin. Fiilis nousi taas asteen ylemmäs, kun *isohkolla porukalla kävelimme täysien terassien ohitse ja ihmisten päät kääntyivät katsomaan*. Yksin kävellessä möinen ei tuntuisi niin miellyttävältä, mutta *joukossa se tuntui mahtavalta!* Vaikka Berliinissä oli samana viikonloppuna noin 300 000 turistia eli kansainväliset kirkkopäivät ja suuri jalkapallo-ottelu, meidän väki kyllä näkyi katukuvassa!

Juhlapaikan löydettyämme huomasimme riemuksemme, että täällähän on todella hyvä, iso ja liukas tanssilattia. Jalat alkoivat heti vipattamaan ja syötyämme valtasimme tanssilattian. Kaikki tämä alkoi tuntua kerrassaan uskomattomalta huumalta, josta en koskaan halua päästää irti.

Löydän vain yhden negatiivisen ja samalla ihmettelyä herättävän asian Berliinin matkassamme. Nimittäin veden hinta hi-

poi taivasta kaikissa iltapaikoissa, joissa kävimme. Kun Suomessa on tottunut maksamaan vedestä tyylillä 50 senttiä/ tuoppi, niin *saksalainen vesipullo (0.75 l) maksoi kuudesta jopa kymmeneen euroa!* Pieni 0.25 litran pullo maksoi n. 4 euroa. Eli vesi oli huomattavasti kalliimpaa kuin esim. olut. Niinpä monet joivatkin janojuomaksi olutta, mutta meikäläistä vesilinjalaisena kiukutti maksaa vedestä mansikoita. Tosin eiä tuokaan seikka päässyt reissuamme latistamaan pennin vertaa, ja onneksi löytyi miehiä, jotka ystävällisesti tarjosivat juomia.

Ilta jatkui taas pitkälle yöhön mm. Las Ketchupin kirjoittaessa hien pintaan tanssilattialla. Lopuksi huristimme taksilla unen maille. *Jos kuvaisin tätä reissua vuoden kohokohdaksi, se olisi aliarviointia, se oli paljon enemmän.*